

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2970 van 23 oktober 2007
in de zaak X /IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Egyptische nationaliteit op 27 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 juni 2007 houdende de weigering tot herziening.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. De verzoekende partij, van Egyptische nationaliteit, die in het buitenland huwde met een Belgische onderdane, vraagt een visum type D gezinshereniging. De verwerende partij weigert dit op 8 februari 2007. Zij erkent met toepassing van de artikelen 27 en 46 Wetboek Internationaal privaatrecht (WIPR), in samenlezing met artikel 146bis B.W., niet het in het buitenland gesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en de Belgische onderdane, zodat dit buitenlandse huwelijk geen recht op gezinshereniging opent en het visum bijgevolg wordt geweigerd.

Het blijkt niet dat de verzoekende partij tegen deze weigering tot erkenning vanwege de verwerende partij het in artikel 27, § 1, derde lid, WIPR bedoelde rechtstreeks beroep heeft

ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Wel dient de verzoekende partij op 23 mei 2007 tegen de voornoemde weigeringsbeslissing van de visumaanvraag een verzoek tot herziening in.

De verwerende partij neemt op 5 juni 2007 de thans bestreden weigering tot herziening van de beslissing van 8 februari 2007. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“ (...) Op 06/02/2007 nam de Dienst Visa Gezinshereniging een negatieve beslissing inzake de afgifte van een visum voor de heer (M.). Deze beslissing is gebaseerd op het negatieve advies van het Parket van de Procureur des Konings te Turnhout aangaande de toekenning van rechtsgevolgen aan dit huwelijk. Immers na politieel onderzoek, waarmee mevrouw (M.) door de politie werd verhoord, kwam het parket tot de conclusie dat er in huidig geval sprake was van een schijnhuwelijk. Onze dienst is genoodzaakt dit advies van het parket te volgen. Derhalve kan op basis van de door u overgemaakte elementen deze beslissing niet worden herzien. (...)”

2. In een voorafgaande exceptie voert de verwerende partij aan dat de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is omdat ze, naar zij stelt, een uitvoeringsmaatregel is.

2.1. Uit de bewoordingen van de thans bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij weigert om de beslissing van 8 februari 2007 te herzien.

Een administratieve overheid bij wie een verzoek om herziening aanhangig wordt gemaakt, is niet verplicht om tot een nieuw onderzoek over te gaan indien geen wettelijke of reglementaire bepaling hem daartoe verplicht. In dit geval komt een dergelijk verzoek tot herziening immers voor als een willig beroep waarop de administratieve overheid niet verplicht is in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 741). Te deze blijkt uit de bestreden beslissing en wordt dit niet betwist dat de verwerende partij weigert de eerdere beslissing van 8 februari 2007 te herzien. De loutere mededeling dat de verwerende partij niet bereid is om de initiële beslissing te herzien en om er zich over uit te spreken, is derhalve geen aanvechtbare rechtshandeling zodat het beroep gericht tegen een dergelijke beslissing niet ontvankelijk is.

Anders is het uiteraard indien een wettelijke of reglementaire bepaling de administratieve overheid verplicht tot het opnieuw onderzoeken – herzien – van een eerder door hem gewezen beslissing. In dit geval is er sprake van een georganiseerd administratief beroep waarover de administratieve overheid verplicht is zich uit te spreken en zulks met eerbiediging van de op het vlak van het betrokken beroep in de normatieve tekst uitgewerkte procedure- en andere regels (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *o.c.*, 745). Te dezen voorzagt de op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing van 8 februari 2007 bestaande regelgeving onder bepaalde voorwaarden in een administratief beroep tot herziening, m.n. in de gevallen voorzien in inzonderheid artikel 44 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet). Opdat het beroep derhalve ontvankelijk zal zijn, moet blijken dat de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat het voornoemde verzoek tot herziening niet van toepassing is. Is dit niet het geval, dan is de bestreden beslissing een niet aanvechtbare rechtshandeling daar ze slechts de melding is van de verwerende partij dat ze weigert haar eerdere beslissing te herzien.

De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van onder meer de voornoemde bepalingen die het verzoek tot herziening bepalen, zodat de bespreking en de beantwoording van deze exceptie derhalve verbonden is met het antwoord op dit eerste middel wat deze geschonden geachte bepalingen betreft.

2.2.1. In een eerste middel acht de verzoekende partij de artikelen 40, 42, 44 en 64 van de vreemdelingenwet geschonden doordat “de verwerende partij van oordeel is (...) dat de (...) weigeringsbeslissing dd. 8/02/2007 ‘niet kan worden herzien”, terwijl “de wet (in) de mogelijkheid (voorziet) om een verzoek tot herziening in te dienen tegen een weigeringsbeslissing van de afgifte van een verblijfstitel aan de (verzoekende partij)”. Zij stelt dat de verzoekende partij, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, luidens artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet gelijkgesteld wordt met een E.G.-vreemdeling. Luidens artikel 42 van dezelfde wet wordt het recht op verblijf erkend aan de E.G.-vreemdeling in de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de verordeningen en de richtlijnen van de Europese Gemeenschappen. Luidens artikel 44, 1° van dezelfde wet kunnen aanleiding geven tot het verzoek tot herziening voorzien in artikel 64, elke weigering van afgifte van een verblijfsvergunning aan een E.G.-vreemdeling aan wie, overeenkomstig artikel 42 van de vreemdelingenwet, een recht op verblijf wordt verleend. Zij doet voorts gelden dat, “door het recht op gezinshereniging aan de (verzoekende partij) te weigeren vooraleer (deze) in het bezit wordt gelegd van enige verblijfstitel in (haar) hoedanigheid van gelijkgestelde aan een E.G.-vreemdeling, (...) eigenlijk een weigeringsbeslissing van afgifte van een verblijfstitel aan een E.G.-vreemdeling (wordt) genomen, in de zin van bovenvermeld artikel 44, (zodat) (de verzoekende partij) in (haar) hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, (...) zich (kan) beroepen op bovenvermelde bepalingen om (haar) verzoek tot herziening in te dienen”.

2.2.2. Luidens artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet, wordt de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, gelijkgesteld met een E.G.-vreemdeling. Dit heeft tot gevolg dat met toepassing van de artikelen 42 en 43 van dezelfde wet, hem het recht op verblijf wordt toegekend in de voorwaarden en voor de duur bepaald door de Koning overeenkomstig de verordeningen en de richtlijnen van de Europese Gemeenschappen en dat de binnenkomst en het verblijf hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid binnen de perken bepaald in het voornoemde artikel. Met toepassing van artikel 44 van dezelfde wet, dat van toepassing was op het ogenblik van het indienen van het beroep tot herziening, kan elke weigering van afgifte van een verblijfsvergunning aan een E.G.-vreemdeling aan wie, overeenkomstig artikel 42 van de voornoemde wet, een recht op verblijf wordt verleend, aanleiding geven tot het verzoek tot herziening.

De omstandigheid dat op het ogenblik van het sluiten van de debatten het verzoek tot herziening is opgeheven bij wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, belet niet dat de verzoekende partij er de schending van kan aanvoeren: het volstaat te dezen dat de verzoekende partij over dit georganiseerd administratief beroep beschikte op het ogenblik van de indiening ervan opdat zij zich op de miskennis ervan kan beroepen.

2.2.3. De toepassing van de voornoemde artikelen 40, 42, 43 en 44 van de vreemdelingenwet hangt af van de vraag of de verzoekende partij een “echtgenoot van een Belg” is gelet op het gegeven dat zij in het buitenland is gehuwd met een Belgische.

Uit de hiervoor aangehaalde feiten blijkt dat de verwerende partij als administratieve overheid in haar beslissing van 8 februari 2007 met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, WIPR geweigerd heeft de buitenlandse huwelijksakte in België te erkennen omdat ze meende dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kon worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht. Enerzijds blijkt niet dat tegen deze beslissing tot niet-erkenning van een vreemde huwelijksakte het in artikel 27, § 1, derde lid, WIPR bedoelde beroep bij het bevoegde rechtcollege van de rechterlijke orde werd ingesteld noch dat hierover reeds uitspraak werd gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft anderzijds geen rechtsmacht om, weze het incidenteel, te onderzoeken of deze weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de vreemde

huwelijksakte wettig is. Artikel 39/1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers de rechtsmacht van de Raad. Overeenkomstig de in de artikel 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien – zoals te dezen – de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat de Raad vaststelt dat op het ogenblik van het sluiten van de debatten het in het buitenland gesloten huwelijk niet erkend is door de verwerende partij. Dit maakt derhalve dat in de stand van de zaak op het ogenblik van de sluiting van de debatten de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in het raam van het voorliggende beroep en met het oog op de uitoefening van een verzoek tot herziening, een “echtgenoot van een Belg” of E.G.-vreemdeling is in de zin van de voornoemde bepalingen. Hieruit volgt dat tegen de beslissing van 8 februari 2007 die besluit dat het niet-erkende huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent, in rechte niet het in het toen geldende artikel 44 van de vreemdelingenwet bedoelde verzoek tot herziening open staat. Meteen is ook de exceptie van de verwerende partij gegrond derwijze dat de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is. De vordering is niet ontvankelijk en moet worden afgewezen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 oktober 2007 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. Ph. DE SMET toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DE SMET

G. DEBERSAQUES